

Ako sa naučili žaby čítať

Kde bolo, tam bolo, bolo to však celkom iste v nejakom rozprávkovom svete. Žaby v ňom rozprávali úplne normálne, po slovensky. Je predsa jasné, že v normálnom živote žaby vedia robiť iba kvák,

kuňk a brekeke, a preto to bol určite svet rozprávkový. Všetko však v ňom dokonalé nebolo. Rozprávať síce tieto rozprávkové žaby vedeli, no čítať nedokázali.

Jazierko, v ktorom hovoriace žaby žili, ležalo obklopené osikami a brezami v nádhernom lesíku. V tráve rástli hríby osikáče a hríby kozáky s červenými hlavičkami. Lietalo tam veľa múch a komárov, ktoré žaby milovali. Lapali ich dlhočizným jazykom a pochutnávali si na nich. Jednoducho, ich domovom bola nádherná príroda. Ten útulný žabí domov pri jazierku mal iba jedinú nevýhodu. Neďaleko jazierka viedla totiž cesta. Riadna asfaltová cesta plná uháňajúcich áut s bielou čiarou uprostred.

Na jedinom búrľavom starom dube pri jazierku žila múdra sova Augusta. Každý večer rozprávala zvieratám rôzne príbehy. Raz po západe slnka oslovila žabky:

„Autá, milé kvákalky, to je taký ľudský výmysel! Namiesto toho, aby sa ľudia poprechádzali a obdivovali prírodu, jazdia autami sem a tam po asfaltových cestách. Stále sa kamsi ponáhľajú, nemajú čas potešiť sa z jazierka, z húb, múch ani komárov. Dokonca si predstavte, milé žabky, že ľudia síce komáre zabíjajú, ale nezjedia ich.“

Žaby sa divili: „Ľudia sú čudáci! Iba hlúpy tvor zabije komára a potom ho nezje!“

Nadišiel čas párenia. Je to obdobie počas jari, keď sa žaby z celého lesa ponáhľajú k jazierku, vyznávajú si tam lásku, robia kuňk a brekeke a nakoniec nakladú vajíčka, z ktorých sa vyľiahnu žubrienky. Z tých potom dorastú žabky.

Vždy na jar sa teda zamilované žaby ponáhľajú k jazierku. Pritom však nedávajú pozor na cestu. A tak sa stáva, že nejednu nepozornú žabu tie rýchle autá zabijú.

Sova Augusta sa často smutne pozerá na tú kopu nešťastia, ktorú autá zapríčinia. Dlho sova premýšľala, ako žabkám pomôcť. A nakoniec na to prišla. Poprosila veveričky a kuny z lesa, aby zašli kúsok za les na križovatku a zobrali z nej červenú dopravnú značku s veľkým nápisom STOP.

Zvieratká to urobili. Netušili však, aké to môže byť pre ľudí nebezpečné. Veď na miestach, kde túto značku umiestňujú, je skutočne nevyhnutná. Našťastie šlo okolo policajné auto, ktoré ihneď ohlásilo, že ktosi ukradol dopravnú značku STOP. Cestári ju ešte v ten večer nahradili novou dopravnou značkou.

Policajti ani netušili, že sa neďaleko nachádza rozprávkové jazierko s hovoriacimi žabami. Je toho veru veľa, čo policajti nevedia o rozprávkovom svete. Pretože policajti sú tiež len ľudia, aj oni sú veľkí čudáci. Tiež zabíjajú komáre a vôbec ich nejedia.

A tak sova Augusta umiestnila do lesa oproti jazierku značku STOP a vraví žabám:

„Milé zamilované žaby. Vidíte túto dopravnú značku? Tá vás upozorňuje, že pri nej musíte zostať stáť, dobre sa poobzerať, či po ceste nejde auto, a až vtedy, keď je cesta úplne voľná, môžete skákať ďalej k jazierku.“

„Lenže my nevieme čítať!“ protestovali žaby. „Čo je tam napísané?!“

„My nemáme čas čítať, my sme tááákééé zamilované!“ volali iné.

Sova Augusta sa zlostila:

„Sto sovích hromov do palice! Čítajte so mnou: S - T - O - P.“

STOP!

„To znamená, že musíte zastať!

No tak, čítajte so mnou:

S-T-O-P!“

A tak žaby čítali a čítali. Značku dokonale spoznali a už ani jednu zamilovanú žabku auto nezrazilo.

Na konci tejto rozprávky nezazvonil zvonec, aby bol rozprávky dobrý koniec. Toto je celkom zvláštna rozprávka. V nej kuňkajú žaby a trúbia autá. A tiež sa v nej naučili žaby čítať. Ide im to síce ešte pomaly, ale vždy je to lepšie, ako keby nečítali vôbec. Aj posledné slovo tejto rozprávky si prečítali.

Pomaly, po písmenkách:

K-O-N-I-E-C.

Stoj, daj prednosť v jazde!

